wõtaks. Ehk kül neil paremaid filmi ei olnud, kui teistel Tuisulastel, siiski kiitsid naad: Meie filmad on selged ja terased, et pimedamal ööl iga asja karwa ja kuju äratunnewad! Rahwas ei wiitsind oma filmaga waatama minna, sellepärast uskus ta nende jutu. Kui niisugused ammetmehed ühest asjast ütlesid: se paistab meie silma punane, teisest jälle: se on sinine, — siis mõuras kõik Tuisula kogukond ühest suust: „Jah, se on selge punane, se on selge sinine!“ Oleks üks wõeras tulnud ja neile ütelnud: Armsad mehed! tehke oma filmad paremine lahti, ärge laske ennast petta! Waatage, mis teie punaseks arwasite on walge, ja teie siniseks peetud asi must kui süsi!“ siis oleks kisa ja kärin kohe lahti olnud. Tuisulased kisendasid ühest suust: „Andke teeäärsele walu, kihutage teda meie kogukonnast wälja! pange wahid raeade peale, et enam tagasi ei tule meid eksitama. Tema nurjatu julgeb meie tarkade filmi laita.“ Mõned ehk oleks aega mööda lepinud, kui laitus nende filmade nägemisse oleks puutunud; aga et Walgelased ja neist õpetud ammetmehed seda punet ja sinet neile töeks olid kiitnud, mis nüüd waleks arwati: seda patu ei wõinud naad kellegile andeks anda. Tuisula tarkade hari tõusis kohe waksa kõrgemaks pääs, kui naad nägid, mis wahwast' pimeduse woli nende auu eest sõdima läks. Nemad ütlesid rahwale: „Teil on õigus! meie Tuisulas on kõik täielik, siin ei leita kuskil wigadust ega puudliku!“

Wahe aeal sõitis ümmarguse ratastega wankri





peremees rahulist' Tuisula teedel, laskis mõne tosina seesugusi wankrid salamahti walmistada ja läkitas neid sügise igalepoole laada-turudele; rahwas ostis siin ja seal ja sõitis koeu; aga kedagi ei pannud rataid tähele. Wankrisep ei läinud nende silmi lahtitegema. Kui mõnel kogemata ümmargune ratas silma tõusis, mõtles ta waljul teel rata olema siledaks kulunud, et nurke enam ei wõinud näha.

Kui esimene katsetük wankritega nii mõnusast' korda läinud, püüdis uendaja mees kohe sammu kaugemale minna ja mõnda teist wigalist asja paremma korrale seada. Ta oli ammugi tähelpannud, mis naljakas lugu nende adra sahkadega oli. Kaks sahka kõideti kül adra paku külge, aga ei mite kõrwi, waid pealestiku, mis läbi aga üks sahk mulla sees leikas, teine liigsahk ilmaaegu ülewalpool maapinda jooksis. Sest wõis awalikult äratunda, kuda kõik tännine põllu kündmine ühe sahaga oli toimetatud: sest teine liig- ehk tuule-sahk ei puutund ial mulla põrmu külge. Mis tulu siis pealmine sahk andis, kui ta maa sisse ei tunginud? — Ühel ööl, kus külarahwas rahuliste magas, läks ue wankri ehitaja nende adrade kallale, wõtis mõne adra külleşt pealmise liigsaha maha ja seadis teiste adrade juures, kus ühe sahaga kündmine maapinda täielikult ei jõudnud ülestõsta ja ümberpöörata, mõlemad sahad kõrwite adrapaku külgi, et naad üheskoos maa sees käisid. Tuisulased kündsid teisel hommikul osalt ühe, osalt jälle kahe sahaga oma põldu; aga ükski neist ei pannud tähele, kuda tema adra külleşt liigsahk